

TEATRE

La Sardà fa Bernhard

Marta Carnicé

Autor: Thomas Bernhard
Director d'escena: Carme Cané
Repartiment: Rosa Maria Sardà, Pepa López i Mercè Pons
Ajudant de direcció: Rosa Maria Sardà i Lali Barenys
Vestuari i Escenografia: Montse Amenós
Traducció: Anna Soler Horta
Adaptació: Rosa Maria Sardà i Carme Cané
Caracterització: Liliana Pereña
Il·luminació: Maria Domènech
Producció: Centre d'Arts Escèniques de Reus
Realització escenografia: Taller d'escenografia Jordi Castells
TeatreRomea. c/ de l'Hospital, 51

Cartell de l'espectacle.

Peymann i Bernhard tenen dues visions completament contraposades del món del teatre.

Rosa Maria Sardà ha tornat a l'escena catalana de la mà de Thomas Bernhard. Ho ha fet amb les *Tres Dramolette*, una obra de caràcter metaliterari que reflexiona, precisament, sobre el món del teatre. Dirigida per Carme Cané i coprotagonitzada per Pepa López i Mercè Pons, aquesta obra, que despulla aquest món amb una gran ironia i que, en moltes ocasions, frega el surrealisme, ha inaugurat la nova temporada del Teatre Romea.

Provocadores, subversives, estimulants i interessants, les *dramolette* ofereixen a l'espectador una mirada profunda, contundent i àcida del món del teatre i el que hauria de ser. Tres peces molt breus, satíriques i agudes que giren al voltant de la figura de Claus Peymann, amic i director habitual de les obres de Thomas Bernhard. Però no només Peymann protagonitza l'obra sinó que també ho fa el mateix autor. En una de les escenes director i autor discuteixen sobre el món del teatre i presenten dues visions completament contraposades: d'una banda, Peymann apareix com un director de teatre massa idealista a qui ningú fa cas; de l'altra, Bernhard, que odia el teatre i sent la necessitat d'expressar-ho. Amb tot, els protagonistes es riuen de si mateixos en una obra que també defensa la llibertat artística i personal tant de l'autor com del director.

Tres Dramolette mostra les entranyes i la hipocresia del món del teatre però també de la societat austríaca; una societat acomodada, consumista i de dretes, segons es percep en l'obra, que també hi ha lloc per una crítica ferotge al nazisme.

Bernhard fa la seva àcida crítica amb el seu estil característic, construït a base de monòlegs i llargues explicacions obsessives; en aquesta obra sobre el món teatre. La crítica es va repetint a mode d'una tornada, creant una veritable musicalitat que absorbeix completament l'espectador dins del discurs. A base de sentir-ho del dret i del revés i amb més o menys energia, l'espectador acaba copsant la idea que Bernhard vol transmetre: la hipocresia que envolta el món del teatre i de la societat austríaca, en general.

A banda de la ironia i la crítica que traspua pels quatre costats, les *Tres Dramolette* porten al públic a la reflexió, sense la pretensió de fer *moralina*, i sedueixen l'espectador per l'ocurrència del text i perquè, senzillament, l'entreté.

Rosa Maria Sardà en el seu paper protagonista, Mercè Pons fent del seu codramaturg i mà dreta Hermann Beil i Pepa López, de narradora.

Tres dones amb pantalons i americana

El paper que ha fet tornar Rosa Maria Sardà a l'escena catalana ha estat la del protagonista Claus Peymann. Mercè Pons és la seva secretària, Cristiane Schneider, el seu codramaturg i mà dreta, Hermann Beil, i una cambrera. Pepa López, per la seva part, és la narradora que introdueix una cada una de les escenes i el mateix Thomas Bernhard.

Tres dones que es posen pantalons i americana per interpretar papers d'hommes, no caricaturitzant-los sinó fent una petita perversió en la presentació dels personatges, que no afecta el contingut del text. I és que la posada en escena va més enllà i l'important, segons la seva directora, és el discurs i les seves reflexions.

La figura del narrador introdueix les tres peces que Bernhard va escriure per a Claus Peymann. La primera "Claus Peymann deixa Bochum i se'n va a Viena com a director del Bürgertheater, explica com el director i la seva secretària decideixen quins autors, obres i directors s'emporten a Viena, on dirigirà el gran teatre nacional. La majoria d'ells, conclou, són totalment prescindibles. En la segona peça, Bernhard es posa a escena per criticar Àustria, el Bürgertheater i el teatre, en general, en una trobada amb el seu director fetitxe. En l'últim text, Peymann i la seva mà dreta, el dramaturg Hermann Beil, fan balanç des de dalt d'una muntanya del seu primer any al capdavant de la institució vienesa i fan novament una altra àcida radiografia de la societat austríaca.

Peymann i Beil s'autointerpreten a Berlín

L'obra se centra en protagonistes reals que encara estan vius. Precisament, Peymann i Beil fan periòdicament lectures dramatitzades d'aquesta obra a Berlín interpretant-se a si mateixos. A més, Peymann era amic íntim de Bernhard i un dels pocs que el va poder visitar els últims anys de la seva vida.

Les *Tres Dramolette* suposen el debut de Carme Cané com a directora, qui abans, havia treballat com a ajudant de direcció de Lluís Pasqual, Jordi Mesalles i Ferran Madico. L'obra es va estrenar al juny al Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER) i esdevé en la primera col·laboració entre el Teatre Romea i el CAER. ●

Peymann i Beil fan balanç del seu primer any al capdavant del Bürgertheater.

Rosa Maria Sardà interpreta Claus Peymann i Pepa López, el mateix Thomas Bernhard.